

Sygn. akt: III AUa 1014/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 marca 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Jacek Zajązkowski (spr.)

Sędziowie: SSA Anna Szczepaniak-Cicha

SSA Iwona Szybka

Protokolant: stażysta Przemysław Trębacz

po rozpoznaniu w dniu 8 marca 2013 r. w Łodzi

sprawy **J. S.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddziałowi w Ł.**

o przeliczenie emerytury,

na skutek apelacji J. S.

od wyroku Sądu Okręgowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Łodzi

z dnia 29 marca 2012 r., sygn. akt: VIII U 446/12;

oddala apelację.

Sygn. akt III AUa 1014/12

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 29 marca 2012 roku Sąd Okręgowy w Łodzi VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zmienił zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddziału w Ł. z dnia 30 czerwca 2010 roku, zobowiązując ZUS do ustalenia wysokości emerytury J. S. przez obliczenie wskaźnika podstawy wymiaru świadczenia przy uwzględnieniu składek na ubezpieczenie społeczne z okresu 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu tj. z lat 1963, 1967, 1971-1974, 1980-1982, 1984-1989, 1992-1996 z uwzględnieniem przyjętych przez Sąd kwotach i zobowiązał organ rentowy do wyrównania emerytury wnioskodawcy za okres od dnia 1 czerwca 2007 roku do dnia 31 maja 2010 roku w związku z uwzględnieniem przy wyliczeniu wskaźnika wysokości podstawy wymiaru świadczenia za rok 1973 kwoty 24062 złotych, a za rok 1974 kwoty 22745 złotych – z ustawowymi odsetkami od 21 dnia każdego miesiąca od należnej miesięcznej kwoty wyrównania emerytury do dnia zapłaty oraz oddalił odwołanie w pozostałej części.

Powyższe orzeczenie poprzedziły następujące ustalenia faktyczne:

J. S. urodził się w dniu (...)roku.

Wnioskodawca w okresie od dnia 5 lutego 1957 roku do dnia 26 lipca 1957 roku świadczył pracę w pełnym wymiarze czasu pracy w Przędzalni (...).

W okresie od 17 sierpnia 1957 roku do 26 października 1960 roku ubezpieczony był zatrudniony w Zakładach (...) w Ł. w pełnym wymiarze czasu pracy.

We wskazanym okresie udowodnionego zatrudnienia, od 1957 do 1960 roku, w którym wnioskodawca nie udokumentował wysokości osiąganych zarobków, najniższe wynagrodzenie w jednostkach gospodarki społecznej wyniosło: -1957 rok - 5.091 zł, -1958 rok - 6.000 zł, -1959 rok - 6.600 zł, 1960 rok - 5.904 zł.

Następnie od dnia 2 listopada 1962 roku do dnia 6 czerwca 1965 roku J. S. pracował w pełnym wymiarze czasu pracy w (...) Zakładach (...) w Ł. na stanowisku ślusarza.

Nie zachowała się dokumentacja płacowa (...) Zakładów (...) w Ł. za okres do 1971 roku.

W wymienionym wyżej zakładzie pracy nie obowiązywał akordowy system wynagradzania i wnioskodawca otrzymywał wynagrodzenie określone stawką godzinową.

Najniższe wynagrodzenie w jednostkach gospodarki społecznej we wskazanym wyżej okresie zatrudnienia, to jest latach 1962 - 1965 wyniosło: -1962 rok-1.376,67 zł, -1963 rok - 8.850 zł, -1964 rok-9.000 zł, 1965 rok - 3.875 zł.

W okresie od listopada 1962 roku do 1973 roku J. S. był członkiem Związku Zawodowego (...) i opłacał składki członkowskie. Wysokość składki związkowej w latach 1958 - 1980 każdorazowo ustalał Kongres Związków Zawodowych. Od 1958 roku do 1980 roku był to jeden procent zarobków brutto pomniejszony o podatek od wynagrodzeń.

W okresie od 12 czerwca 1965 roku do 14 lipca 1973 roku wnioskodawca był zatrudniony na umowie o pracę w pełnym wymiarze czasu pracy w (...) Fabryce (...) w Ł. na stanowisku ślusarza.

U wskazanego pracodawcy wnioskodawca otrzymywał wynagrodzenie akordowe, którego wysokość była uzależniona od wypracowanej normy, tj. ilości wyprodukowanych detali. Prócz wynagrodzenia zasadniczego wnioskodawca uzyskiwał też premię uznaniową oraz dodatek za przyuczenie ucznia do zawodu, którego wysokość zależała od ilości przyuczanych uczniów. Ten składnik wynagrodzenia otrzymywał w okresie, gdy miał uczniów. Premia uznaniowa zależała natomiast od oceny położonych. Ponadto otrzymywał trzynastą pensję.

Najniższe wynagrodzenie w jednostkach gospodarki społecznej w okresie zatrudnienia w (...) Fabryce (...) w Ł. którym wnioskodawca nie udowodnił wysokości uzyskiwanych wynagrodzeń, to jest w latach 1965 - 1971 wynosiło: -1965 rok - 4.975 zł, -1966 rok - 9.500 zł, -1967 rok - 10.200 zł, -1968 rok - 10.200 zł, -1969 rok - 10.200 zł -1970 rok - 10.350 zł, -1971 rok - 12.000 zł.

Z tytułu zatrudnienia w (...) Fabryce (...) w Ł. w 1972 roku wnioskodawca otrzymał wynagrodzenie w kwocie 32.929 zł, a w okresie od 1 stycznia 1973 roku do 14 lipca 1973 roku wynagrodzenie w kwocie 18.771 zł.

W okresie od dnia 23 lipca 1973 roku do 30 kwietnia 1975 roku J. S. pracował w pełnym wymiarze czasu pracy w Spółdzielni Pracy (...) w P..

We wskazanym zakładzie pracy uzyskał on w 1974 roku wynagrodzenie w kwocie 22.745 zł.

W okresie od 23 lipca 1973 roku do 31 grudnia 1973 roku najniższe wynagrodzenie w jednostkach gospodarki społecznej wyniosło 5291,00 zł.

Następnie w okresie od dnia 28 lipca 1975 roku do dnia 12 maja 1983 roku ubezpieczony pracował w pełnym wymiarze czasu pracy we (...) Spółdzielni Pracy (...) w Ł..

Z tytułu wskazanego zatrudnienia wnioskodawca w latach 1980 - 1983 otrzymał następujące wynagrodzenia:

- w 1980 roku - 66.459 zł;
- w 1981 roku - 104.278 zł;
- w 1982 roku - 127.029 zł;
- w 1983 roku - 49.103,00 zł.

W okresie od dnia 17 maja 1983 roku do dnia 1 lipca 1991 roku J. S. pracował w pełnym wymiarze czasu pracy w Spółdzielni Pracy (...) w D..

Z tytułu zatrudnienia w Spółdzielni Pracy (...) w D. ubezpieczony otrzymał następujące zarobki:

- w 1984 roku - 145.505 zł;
- w 1985 roku - 182.110 zł;
- w 1986 roku - 242.868 zł;
- w 1987 roku - 282.929 zł;
- w 1988 roku - 531.522 zł;
- w 1989 roku - 1.555.272 zł;
- w 1990 roku - 2.162.444 zł.

W okresach od dnia 1 lipca 1991 roku do dnia 30 czerwca 1992 roku i od dnia 1 sierpnia 1992 roku do dnia 31 października 1996 roku J. S. podlegał ubezpieczeniu z tytułu prowadzenia działalności gospodarczej „Krawiectwo, Bieliźniarstwo, Dziewiarstwo”.

We wskazanych okresach wnioskodawca uzyskał następujące dochody, od których opłacał składki na ubezpieczenia społeczne:

- w 1991 roku - 6.111.953 zł;
- w 1992 roku - 16.141.200 zł;
- w 1993 roku - 25.879.300 zł;
- w 1994 roku - 34.467.000 zł;
- w 1995 roku - 4.637,20 zł;
- od stycznia do października 1996 roku - 1.871,10 zł.

W okresie prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej wnioskodawca pobierał zasiłek chorobowy w okresie od dnia 14 maja 1996 roku do dnia 9 października 1996 roku w kwocie 2.575,80 zł, a od dnia 1 listopada 1996 roku do dnia 9 listopada 1996 roku w kwocie 151,20 zł.

W okresie od dnia 14 kwietnia 1997 roku do dnia 31 lipca 2004 roku ubezpieczony był zarejestrowany jako bezrobotny w Powiatowym Urzędzie Pracy w P. i w okresie od dnia 15 kwietnia 1997 roku do dnia 31 lipca 2004 roku pobierał zasiłek przedemerytalny.

W dniu 9 czerwca 2005 roku ubezpieczony wystąpił do organu rentowego z wnioskiem o przyznanie prawa do emerytury.

Decyzją z dnia 5 lipca 2005 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł. przyznał wnioskodawcy prawo do emerytury od dnia 2 lipca 2005 roku. Do wyliczenia wskaźnika wysokości podstawy wymiaru emerytury przyjęto wynagrodzenie stanowiące podstawę wymiaru składek z okresu 10 lat kalendarzowych, to jest od 01.1985 do 12.1994. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru świadczenia wyniósł 58,68 %. Wysokość miesięczna świadczenia - 1072,59 zł brutto. Zakład ustalił termin płatności emerytury na 20 - ty dzień każdego miesiąca.

W uwzględnieniu odwołania wnioskodawcy od tej decyzji, Sąd Okręgowy w Łodzi wyrokiem z dnia 14 lutego 2006 roku w sprawie o sygn. akt IX U 1227/05 zmienił zaskarżoną decyzję ZUS z dnia 5 maja 2005 roku w ten sposób, że zobowiązał organ rentowy do ustalenia wysokości emerytury J. S. przez obliczenie wskaźnika wysokości podstawy wymiaru świadczenia przy uwzględnieniu składki na ubezpieczenie z okresu 20 lat kalendarzowych przypadających przed rokiem zgłoszenia wniosku wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu oraz uwzględnieniu najniższego wynagrodzenia w jednostkach gospodarki społecznej za okresy: od 12 czerwca 1965 roku do 31 grudnia 1972 roku i od 21 listopada 1962 roku do 5 czerwca 1965 roku.

Wyrokiem z dnia 13 kwietnia 2007 roku Sąd Apelacyjny w Łodzi oddalił apelację wnioskodawcy od wskazanego wyżej orzeczenia.

Decyzją z dnia 28 maja 2007 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych wykonując prawomocny wyrok Sądu Okręgowego z dnia 14 lutego 2006 roku przeliczył wnioskodawcy od dnia 2 lipca 2005 roku emeryturę. Do ustalenia wysokości emerytury przyjęto wynagrodzenie stanowiące podstawę wymiaru składek z okresu 20 lat kalendarzowych, to jest od 01.1963 do 12.1996. Przy wyliczeniu wskaźnika wysokości podstawy wymiaru świadczenia uwzględniono kwoty zarobków uwidocznione w legitymacji ubezpieczeniowej oraz najniższe wynagrodzenie w jgu. z okresu zatrudnienia w (...) Fabryce (...) za lata 1965 - 1971 w szczególności za rok 1973 wynagrodzenie w kwocie 18771 zł, a za 1974 w kwocie 22715 zł. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru świadczenia wyniósł 67,84 %. Wysokość miesięczna świadczenia emerytalnego - 1168,72 zł brutto. Wskazaną decyzją wypłacono należność za okres od 2 lipca 2005 roku do 31 maja 2007 roku w kwocie 2241,01 zł wraz ze świadczeniem za czerwiec w kwocie 1195,60 zł. Po odliczeniu zaliczki na podatek - 339,00 zł, składki na ubezpieczenia zdrowotne łącznie 309,29 zł, w tym odliczenie z podatku - 266,34 zł, odliczeniu ze świadczenia 42.95 zł, zakład przekazał na rachunek kwotę 2788,32 zł.

Na skutek odwołania wnioskodawcy Sąd Okręgowy w Łodzi wyrokiem z dnia 8 listopada 2007 roku w sprawie IX U 1293/07 oddalił odwołanie skarżącego., a wyrokiem z dnia 23 grudnia 2008 roku Sąd Apelacyjny w Łodzi oddalił apelację wnioskodawcy od wymienionego wyżej orzeczenia.

W dniu 17 czerwca 2010 roku J. S. złożył w ZUS wniosek o przeliczenie podstawy wymiaru emerytury, w którym wniósł o przeliczenie świadczenia emerytalnego z uwzględnieniem wynagrodzenia z 20 lat kalendarzowych wybranych z całości zatrudnienia, przyjmując z lat 1963 - 1969 wynagrodzenie, obliczone na podstawie składek wpisanych w załączoną legitymację związków zawodowych.

Decyzją z dnia 30 czerwca 2010 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł. odmówił J. S. prawa do przeliczenia emerytury na podstawie art. 114 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz art. 83 ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych.

Decyzją z dnia 29 lipca 2010 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł. ponownie ustalił wysokość emerytury wnioskodawcy od dnia 1 czerwca 2010 roku, to jest od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek. Do ustalenia podstawy wymiaru przyjęto wynagrodzenie, które stanowiło podstawę wymiaru składek z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu ubezpieczenia. Za drugie półrocze 1973 roku, gdzie nie udowodniono wysokości wynagrodzenia przyjęto minimalne wynagrodzenie pracowników. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł

68,63 %. Do ustalenia wysokości renty Zakład uwzględnił 37 lat i 9 miesięcy okresów składkowych oraz 8 lat i 8 miesięcy okresów nieskładkowych. Tak obliczona wysokość świadczenia wyniosła 1423.44 zł brutto miesięcznie,

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o dokumenty załączone do akt organu rentowego oraz w postępowaniu sądowym, rentowym a w szczególności dokumenty zawarte w załączonych aktach ZUS oraz aktach o sygn. IX U 1227/05 oraz IX U 1293/07, ponadto dokumentację w postaci legitymacji ubezpieczeniowej wnioskodawcy oraz na podstawie zeznań wnioskodawcy i świadka. Sąd pominął natomiast dowody w postaci hipotetycznego wyliczenia z dnia 2 lutego oraz 8 marca 2012 roku dokonanego przez ZUS, gdyż nie mają one znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, wobec nie uwzględnienia wysokości spornych wynagrodzeń na podstawie legitymacji związkowej ubezpieczonego. Sąd nie przyjął jako dostatecznego dowodu do wyliczenia osiąganego przez wnioskodawcę wynagrodzenia za pracę zapisów dotyczących wysokości składki miesięcznej uiszczanej na związki zawodowe w przedmiotowym okresie i wskazanej w załączonej legitymacji związkowej. Z treści przedmiotowej legitymacji wynika bowiem tylko i wyłącznie to, że ubezpieczony opłacał składki członkowskie w tym związku zawodowym. Brak jest natomiast podstaw, w oparciu o zgromadzony materiał dowodowy do przyjęcia, że wskazują one na wysokość osiągniętych dochodów.

W tak ustalonym stanie faktycznym sprawy Sąd Okręgowy uznał odwołanie J. S. za częściowo uzasadnione.

Wskazując na treść art. 15 ust. 2a, art. 111 ust. 1 i art. 114 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz § 20 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe i zasady wypłaty tych świadczeń Sąd stwierdził, że wnioskodawca wykazał na podstawie legitymacji ubezpieczeniowej wysokość wynagrodzenia za okres od 1 stycznia 1973 roku do 14 lipca 1973 roku oraz za 1974 rok, a pomimo to organ rentowy w decyzji z dnia 28 maja 2007 roku przyjął w sposób błędny wysokość jego wynagrodzenia za 1974 rok w kwocie 22.715 zł (nie jak wynika z zapisu w legitymacji w kwocie 22.745 zł), a ponadto błędnie nie przyjął za okres nie udowodnionego wynagrodzenia w 1973 roku - od 23 lipca 1973 roku do 31 grudnia 1973 roku, minimalnego wynagrodzenia pracowników mimo treści art. 15 ust. 2a ustawy i ustalonej linii orzecznictwa Sądu Najwyższego w tym zakresie. W związku z tym Sąd Okręgowy zobowiązał ZUS do dokonania wyrównania emerytury J. S. za okres od 1 czerwca 2007 roku do dnia 31 maja 2010 roku, zgodnie z żądaniem ubezpieczonego uznając błąd organu rentowego w zakresie powyższych wyliczeń.

Zasądzenie wyrównania wraz z odsetkami Sąd uzasadnił treścią art. 85 ust 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych wskazując, że opóźnienie w wypłaceniu wyższej kwoty świadczenia emerytalnego wnioskodawcy jest następstwem okoliczności, za które Zakład ponosi odpowiedzialność.

W pozostałym zakresie Sąd Okręgowy uznał odwołanie za niezadnione bowiem w jego ocenie nie jest możliwe ustalenie wysokości wynagrodzeń za sporne okresy na podstawie przedłożonej legitymacji związkowej. Ubezpieczony nie przedłożył bowiem dowodów, na podstawie których można by określić, czy wysokość składki na związki zawodowe była ustalana od wynagrodzenia, od którego ze wszystkich składników była odprowadzana składka na ubezpieczenia społeczne. W niniejszym postępowaniu wnioskodawca nie wykazał jakie dokładnie składniki wchodziły w skład jego wynagrodzeń w spornym okresie. Z zeznań świadka i wnioskodawcy wynika, że w skład jego zarobków prócz wynagrodzenia zasadniczego wchodziły zmienne składniki, takie jak dodatek za przyuczenie uczniów. Jednakże dodatek za przyuczenie przysługiwał tylko w okresie, gdy ubezpieczony miał uczniów. Sam wnioskodawca przyznał zaś, że nie pamięta, czy od wynagrodzenia za przyuczanie była odprowadzana składka na ubezpieczenia społeczne.

Powyższe orzeczenie zaskarżył apelacją J. S. zarzucając:

- naruszenie prawa materialnego poprzez niezastosowanie art. 114 w zw. z art. 15 ustawy o FUS
- naruszenie prawa procesowego poprzez przyjęcie dowolnej, a nie swobodnej oceny materiału dowodowego oraz nieuwzględnienie dowodu z legitymacji związków zawodowych i innych zgłaszanych dowodów w postaci pism, wyciągów z regulaminu potwierdzających zdaniem skarżącego, iż od wynagrodzenia potrącano 1 % na składki.

Wskazując na powyższe zarzuty ubezpieczony wniósł o uwzględnienie przy wyliczeniu jego świadczenia kwot wynagrodzeń za lata 1963-1969 obliczonych na podstawie odprowadzonej składki uwidocznionej w legitymacji związków zawodowych i przyznanie mu emerytury przyjmując z 20 lat wybranych z całego okresu ubezpieczenia lata 1963-1969, 1972-1974, 1980-1982, 1984-1989, 1995 wraz z odsetkami od dnia 17.02.2010 roku.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja wnioskodawcy jest nieuzasadniona.

Postępowanie przed Sądem Okręgowym niewątpliwie wykazało, że wnioskodawca wykazał na podstawie legitymacji ubezpieczeniowej wysokość wynagrodzenia za okres od 1 stycznia 1973 roku do 14 lipca 1973 roku oraz za 1974 rok, a organ rentowy w decyzji z dnia 28 maja 2007 roku przyjął w sposób błędny wysokość jego wynagrodzenia za 1974 rok oraz błędnie nie przyjął za okres nie udowodnionego wynagrodzenia w 1973 roku - od 23 lipca 1973 roku do 31 grudnia 1973 roku, minimalnego wynagrodzenia pracowników. Stąd też prawidłowe jest rozstrzygnięcie Sądu Okręgowego co do niekwestionowanego przez strony zobowiązania ZUS do dokonania wyrównania emerytury J. S. za okres od 1 czerwca 2007 roku do dnia 31 maja 2010 roku, zgodnie z żądaniem ubezpieczonego w raz z odsetkami. Prawidłowość orzeczenia Sądu Okręgowego znajduje uzasadnienie w materiale dowodowym i prawidłowo powołanych przepisach prawa materialnego.

W zakresie spornej kwestii nieuwzględnienia przez Sąd Okręgowy żądania wnioskodawcy w zakresie przyjęcia do wyliczenia świadczenia osiągniętych przez wnioskodawcę zarobków wyliczonych na podstawie odprowadzanej składki na związek Zawodowy (...) podnieść należy, że ocena materiału dowodowego przyjęta przez Sąd pierwszej instancji, w tym zakresie jest prawidłowa i nie narusza art. 233 § 1 k.p.c.

W ocenie Sądu Apelacyjnego prawidłowo uznał Sąd pierwszej instancji, że na podstawie wpisu w legitymacji związkowej, w której uwidoczniona jest jedynie wysokość składki nie jest możliwe ustalenie wysokości wynagrodzenia ubezpieczonego w spornym okresie. Ubezpieczony nie wykazał wystarczającej inicjatywy dowodowej i nie przedłożył nowych dowodów, na podstawie których byłoby możliwe określenie, od których składników wynagrodzenia była ustalana składka. Poza tym materiał dowodowy w tym zeznania wnioskodawcy jak słusznie podnosi Sąd Okręgowy nie wykazał jakie dokładnie składniki wchodziły w skład jego wynagrodzenia w spornym okresie. Z zeznań świadka i wnioskodawcy wynika w prawdzie, że w skład jego zarobków prócz wynagrodzenia zasadniczego wchodziły zmienne składniki, takie jak dodatek za przyuczenie uczniów, jednakże ubezpieczony nie był w stanie określić czy od wynagrodzenia za przyuczenie była odprowadzana składka na ubezpieczenia społeczne.

Natomiast zauważenia wymaga, że sama kwestia wyliczenia wynagrodzenia wnioskodawcy na podstawie legitymacji związkowej był już przedmiotem oceny Sądu Okręgowego i Apelacyjnego w poprzednim prawomocnie zakończonym postępowaniu - sygn.akt IX U 1227/05 i III AUa 768/06. Sądy te zgodnie przyjęły, że nie jest ona dowodem pozwalającym na ustalenie osiągniętych przez ubezpieczonego zarobków. W związku tym ponowna ocena żądania wnioskodawcy oparta na tych samych okolicznościach nie jest możliwa bowiem korzysta z waloru powagi rzeczy osądzonej w rozumieniu art. 366 k.p.c.

W związku z tym prawidłowo Sąd uznał, że ubezpieczony nie wykazał, żadnych nowych dowodów, które pozwoliłyby na precyzyjne ustalenie składników wynagrodzenia wnioskodawcy w spornym okresie oraz zasad obliczenia składki poza ogólnym stwierdzeniem że jest to 1 % wynagrodzenia.

W konkluzji uznać należy, że wyrok Sądu Okręgowego jest prawidłowy i nie narusza zarówno przepisów prawa procesowego jak i przepisów trafnie zastosowanego prawa materialnego. W przedmiocie żądania ustalenia wysokości wynagrodzenia ubezpieczonego, na podstawie legitymacji związkowej, nie zaszły nowe okoliczności istniejące przed wydaniem decyzji, które miałyby wpływ na prawo do ustalenia innej wysokości świadczenia oraz wnioskodawca nie przedłożył nowych nieznanymi wcześniej dowodów potrzebnych do przeliczenia świadczenia na podstawie art. 114 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Natomiast zauważenia wymaga, że powoływanie się ubezpieczonego na hipotetyczne wyliczenie przez ZUS z dnia 8 marca 2012 roku świadczenia ubezpieczonego z 20 najkorzystniejszych lat kalendarzowych wybranych z całego okresu ubezpieczenia przy przyjęciu za październik 1965 r. składki na związki zawodowe w wysokości 12 złotych i wynagrodzenia za 1974 r. wynikającego z legitymacji ubezpieczeniowej w wysokości 22.745 zł. na mocy postanowienia Sądu Okręgowego z dnia 13.01.2012 roku nie może odnieść żądanego przez ubezpieczonego skutku, bowiem wyliczenie takie nie stanowi podstawy do zasądzenia świadczenia.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację jako bezzasadną.